Povzetki pričevanj o Lorberjevih delih

Prelomnica

Moje življenje je bilo, še preden sem se srečal z novim razodetjem Jakoba Lorberja, življenje iskalca, ki je bil okužen s strupom materialistične znanosti in odvrnjen od dogem in obredov cerkve, brez vsakršne vere in vsakršne duhovne opore. Kaj v tej situaciji pomeni najti resnico, lahko razumejo le tisti, ki so sami doživeli nekaj podobnega. Prejeti resnico iz nebes je največja sreča za zemeljskega človeka.

Da imamo tu dejansko opravka z najčistejšo resnico, ni dvoma in kdor je dobre volje in brez predsodkov, se pravi: se ni zakrknil v zmotah in ga dvomljivost ni onesposobila, bo tudi sposoben to prepoznati. To spoznanje je prelomnica v človekovem življenju; iskalec postane srečen najditelj, pred čigar začudenimi duhovnimi očmi se odprejo novi, nepredstavljivi svetovi.

Tudi tu Bog daje „več kot prosimo in razumemo“. Ne le da dobimo odgovore na naša pereča vprašanja o izvoru in namenu človeka ter o smislu njegovega življenja na tej Zemlji, temveč tudi vpogled v Božjo naravo, čudeže in skrivnosti njegovega stvarstva, razmere v onstranstvu in poleg vsega tega še podroben opis Jezusovega življenja na Zemlji. Spoznamo, kdo je Jezus Kristus v resnici bil in iz njegovih ust slišimo veličastno zagotovilo, da je njegov čisti nauk nad religijo, saj ga je utemeljil kot svobodno cerkev, ki naj bi obstajala izključno v srcih ljudi, to je v dejavni ljubezni do Boga in bližnjega.

Zame je preprosto nepredstavljivo, da človek, ki je prebral te spise in jih vsaj do neke mere sprejel, ne bi bil popolnoma srečen in zadovoljen ali da bi celo potreboval kakršno koli drugo duhovno hrano!

Margit Eckel, Wörgl, objavljeno v reviji Volja in resnica; 00 -1977

Očarljivost resnice

Kljub svoji mladosti me je že več let znova in znova mučilo eno samo vprašanje: smisel tega zemeljskega življenja! Toda vsak, ki sem ga prosil za nasvet mi ni znal zadovoljivo odgovoriti na vprašanje. V večini primerov sem spoznal, da si veliko ljudi tega vprašanja še ni zastavilo ali pa vsaj ne zavestno. Toda vsakdo, ki vsaj poskuša z odprtimi očmi gledati na svetovne dogodke v zvezi z usodami ljudi, vzponom in pogosto nenadnim propadom narodov zaradi katastrof ali udarcev usode vseh vrst, si mora na neki točki zastaviti vprašanje o smislu teh dogodkov. In človek bo moral spoznati, da se tu, kjer se začnejo najpomembnejša življenjska vprašanja, konča šolska modrost in da bo vsak posameznik prisiljen razmišljati in raziskovati sam.

Tako nenadoma spoznamo, da nanje ni mogoče odgovoriti z intelektualno logiko v skladu z našim razumevanjem naravoslovja ali filozofskih doktrin, ampak da mora obstajati splošno veljaven nauk, ki velja za vsa področja življenja! Odgovor na ta vprašanja ne more biti človeškega izvora in človeške modrosti, saj človek kljub svojemu intelektu in logiki ne more dobiti vpogleda v duhovne procese samega življenja, da bi iz njih izpeljal pravo razumevanje življenja na tej Zemlji. Z drugimi

besedami, ta nauk mora biti nujno božanskega izvora, da bi bil splošno veljaven, tako za nas ljudi kot za celotno stvarstvo!

Ta božanski nauk nam je bil dan v najrazličnejših verskih sistemih, ki so človeštvu zagotovo razložili red življenja na njegovem planetu v prvotni čistosti in moči, a ga je pogosto človeška nezadostnost v obliki ponarejanj oropala svoje božanske čistosti. Žal to velja tudi za krščanski nauk v povezavi z razlagami v cerkvah, ki ga oznanjajo. Kajti ravno v tem krščanskem nauku se najbolj jasno razkrije Božja ljubezen do svojih stvaritev in prav to kliče na prizorišče Jezusove sovražnike, saj bi bili lahko ljudje izvzeti iz vpliva materialnega in usmerjeni v duhovno, kar pa ne ustreza slepim vladarjem minljive materije. Toda Bog pozna nasprotnike svoje ljubezni in ljudem dobre volje ves čas daje svojo neizpodbitno resnično besedo, tako da prebuja ljudi, ki jim je dovoljeno, da od njega sprejmejo resnico.

Po letih iskanja in premišljevanja sem pred letom dni prek avstrijskega Društva Jakoba Lorberja prišel v stik z deli razodetja Jakoba Lorberja. Ker sem zaradi številnih neuspehov pri iskanju resnice že postal zelo kritičen do vseh novih religij in naukov raznih Yogijev, so besede Novega razodetja prinesle preobrat v mojem življenju. Že po prvih vrsticah sem spoznal, da si tega nihče ne bi mogel izmisliti. Vsak stavek se iskri s tako jasnostjo in izžareva pomirjujočo duhovno toplino, kakršne še nikoli prej nisem izkusil. V trenutku mi je postalo jasno, da se je moje iskanje obrestovalo in čeprav nisem imel pojma o obsegu celotnega dela, sem začutil, da vsebuje odgovore na vsa vprašanja, ki vznemirjajo ljudi na tem svetu. In tako je tudi bilo: uvod v največje skrivnosti življenja lahko doživimo z občudovanjem in hvaležnostjo. Načrt odrešenja našega Očeta v nebesih je za nas, njegove padle duše, razložen z jasno slišanimi besedami, ki jih še nikoli nismo brali. Človek miselno poleti skozi vesolje do prvobitnega osrednjega sonca in v naslednjem trenutku mu je v mikrokozmosu že razložena zgradba atoma in njegova korespondenca v njem. Vse to je opisano z mirnimi, živimi besedami brez fantazije. Z globokim čustvom vedno znova beremo Gospodov opomin, da vse to počne zgolj iz Svoje ljubezni do Njegovih izgubljenih otrok, da bi jih pripeljal nazaj v Očetovo hišo. Jasno se postavi v ospredje edinstvena vrednost tega zemeljskega življenja in vedno bolj se zavedamo šibkosti in sprevrženosti materije, ki nas še vedno obvladuje, v primerjavi z Njegovo Božjo močjo in ljubeznijo. Pravo varnost in čisti nebeški mir, ki ju lahko najdemo v Božji ljubezni, lahko občutijo le tisti, ki berejo delo razodetja in imajo voljo sprejeti ljubezen našega Očeta!

Georg Essl, študent, Krumpendorf, objavljeno v reviji Volja in resnica 00-1977

Pomembna je volja

Z možem sva se skupaj podala na številna duhovna potovanja. Po tridesetih letih zakona nama je bil prvi zvezek „Lorberja“ dobesedno vsiljen. Moj mož je imel navado, da je nove, nama še neznane knjige dal najprej prebrati meni, za kar pa se v tem primeru nisem mogla odločiti. Mislila sem si, da gre za starinsko in čudaško knjigo, zato sem jo dve leti pustila neprebrano. Toda v sebi nisem imela notranjega miru. Potem je prišel čudovit odgovor na mojo molitev, ki me je na čuden način pripeljal do neprebrane knjige. To je bila sedma knjiga "Janezovega Velikega evangelija". Takrat se je začelo zelo srečno obdobje. Moj mož se je takoj lotil branja in si eno za drugim priskrbel vsa Lorberjeva dela. Novo razodetje nama je pomagalo prepoznati resnico v pozni fazi najinega življenja.

"Iščite in boste našli!" Trdno sva se odločila, da bova živela v skladu z njim.

Thea Lachenmaier, Gröbenzell, objavljeno v reviji Volja in resnica 00-1977

Premagovanje ateizma

Pred dvema letoma sem bil sam še popoln ateist in sem zanikoval obstoj Boga, danes pa se mi včasih zgodi, da se ure in ure pogovarjam z izbranimi ateisti, ki z vidika dobrodelnosti pogosto živijo povsem krščansko življenje. Negativni zaključek takšnih pogovorov: samo ateist je "realist"! Glavna vprašanja življenja naj bi se lahko rešila tudi brez Boga. Boga ne iščejo; bolj je ovira za srečno življenje!

Dejavnosti avstrijskega društva Jakoba Lorberja so me usmerile k delu Novega razodetja, Jakob Lorber pa me je vodil nazaj k Bogu. V svojih razpravah skušam na novo zastaviti vprašanje, od kod prihaja in kam gre človek in pri tem razkriti, kako neverjetno patetično izmikajoči so v tem pogledu odgovori materialistične znanosti. Pravzaprav se nelagodje in notranja praznina nenehno povečujeta, zlasti med mladimi in edini večji izhod je množična potrošnja. Na lastni koži sem izkusil, da se lahko tako zelo zapleteš v zagovarjanje nevere, da ti niso več dostopna nobena dejstva, tudi tista globoko racionalna, ki govorijo v prid obstoja Boga.

Globoko se zahvaljujem Bogu, da me je pripeljal tja, kjer sem danes, v svojem 26. letu življenja: na skalo Novega razodetja po Jakobu Lorberju.

Fritz Taucher, Judenburg, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 00-1977

Premagana indijska verovanja

Ko sem pustila službo in se upokojila, sem se začela zanimati za duhovno znanost. Na ta način sem prišla tudi do del Jakoba Lorberja. Rada govorim o teh knjigah, in ko sem se nekoč znašla v krogu mladih ljudi, ki so se odločili za indijsko vero, sem jih opozorila na našo vero. Vodja mladih je bil v sporu sam s seboj in ni vedel, na katero stran naj se obrne. V tistem trenutku je za nama na tla padla knjiga - kot bi jo vrgla

neka duhovna roka. Bila je Biblija! Vsi prisotni so bili globoko ganjeni in mladi od takrat vedo, kateri veri naj pripadajo.
Barbara Lex, Linz/Dunaj, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 04-1978

Zgolj eno zdravilo!

Moja mati, ki je živela v duhu Novega razodetja, mi je že zgodaj vcepila ljubezen do spisov Jakoba Lorberja. Tako sem tudi v času velikih zunanjih pretresov skušala v sebi živeti po Gospodovi besedi. Čeprav sem sama potrebovala tolažbo, sem lahko nudila tolažbo in pomoč tudi drugim ljudem. Iz globin lastne izkušnje vere in prepričanja sem marsikaterega trpečega in obupanega človeka napotila k našemu Gospodu Jezusu Kristusu. Novo razodetje pozna samo eno zdravilo za izboljšanje sveta: dejavna ljubezen do bližnjega, ki izhaja iz najgloblje ljubezni do Boga
Gerda Kretschmar, objavljeno v reviji Volja in resnica 06-1979

Krona resnične svetlobe

V vseh časih so med vsemi ljudstvi obstajala božanska razodetja, ki so jih religije izkrivljale in si jih napačno razlagale, včasih zavestno, včasih nezavedno, zaradi česar je duhovni razvoj vsega človeštva prevzel napačno materialistično smer in pogled na svet, ki ju najdemo v današnjem svetu. Proti poplavi zlorabljenih prvotnih razlag krščanskih naukov in proti sektaškemu zmotnemu prepričanju so Nova Božja razodetje, ki jih je podal Jakob Lorber, dokončna pregrada. Zato me veseli, da je bilo v Salzburgu z velikim zagonom ustanovljeno avstrijsko Društvo Jakoba Lorberja. Vsem ljudem, ki imajo iščoče srce, želim, da bi v Lorberjevem delu našli in dobili tolažbo, moč, razsvetljenje in spodbudno duhovno spoznanje iz Božje resnice - katere veličine ni mogoče oceniti z besedami človeškega jezika, saj je daleč nad vso svetovno literaturo. Z Novim razodetjem me je seznanil moj očetovski prijatelj Dr. Erwin Krone. Voljno mi je posodil vsa Lorberjeva dela in mi tako prižgal pravi lestenec duhovnega spoznanja.
Waldomir Markgraf, objavljeno v reviji Volja in resnica 06-1979

Prelomnica

Ko sem bil star 21 let, se je v mojem življenju zgodila prelomnica. V duhu sem si takrat predstavljal še en korak navzdol, v užitke tega sveta, ki sem jih tako ljubil in prepad bi se mi zaprl nad glavo, tako kot se še danes dogaja mnogim. Strah pred tem breznom, ki sem ga takrat jasno videl v sebi, me je pognal v naročje mojega Odrešenika. Imel sem veliko srečo, da sem se pri približno 24 letih seznanil s spisi Novega razodetja. Zaradi spoznanja, ki sem ga pridobil iz teh knjig o pravi Jezusovi naravi in pravi poti nazaj k Njemu, ga vedno bolj ljubim.

Hans Müller, Aeberli, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 07-1979

Trdna tla pod nogami

Pred petdesetimi leti, ko sem začel študirati na Švicarskem zveznem inštitutu za tehnologijo v Zürichu, sem si želel razjasniti smisel svojega življenja. Spraševal sem se o namenu svojih prizadevanj v tem kratkem zemeljskem življenju, in če obstaja nadaljevanje življenja po fizični smrti, sem želel vedeti, kakšni so njegovi pogoji.

Jezus Kristus je pismouku Nikodemu razkril, da v duhovno kraljestvo ne more vstopiti nihče, ki se v svojem duhu ni ponovno prerodil. Takrat nisem ničesar vedel in komaj sem kaj slutil o božanski iskrici v duši vsakega človeka in o neizogibni življenjski nalogi vsakega zemeljskega državljana, da svojo dušo združi z Božjim duhom v njem. Spraševal sem se, kako to, da se nekateri ljudje rodijo zdravi in nadarjeni, da jih starši sprejmejo in so deležni dobre vzgoje in izobraževanja, drugi pa se rodijo invalidni, bolni ali celo pohabljeni, da jih starši ne sprejmejo in so deležni slabe vzgoje in izobraževanja ter da jih morda celo že v mladosti spodbujajo k lažem, kraji in tatvinam? Kako je to mogoče razložiti in uskladiti z Božjo pravičnostjo? Vprašal sem filozofe in predvsem teologe. Toda nihče od njih mi ni mogel dati jasnega odgovora. Teologi so mi odgovorili, da ne smem dvomiti v Božjo pravičnost. Heidelberški katekizem nam kristjanom prepoveduje, da bi želeli izvedeti več o življenju po telesni smrti.

Takrat je teologijo na univerzi v Zürichu poučeval Emil Brunner, slavni profesor in utemeljitelj dialektične teologije. V svojih predavanjih je menil, da je nesmiselno in krivično, če želimo urediti sobivanje narodov in ljudi v skladu z normami iz pridige na gori. Brunner je razlagal: „Kristjan, ki je poklican za državnika, ne more vladati po zakonih ljubezni, ampak mora delovati v skladu z državnim pravom.“

Obupal sem nad vsem in bil sem tik pred tem, da končam svoje življenje. Tisto noč skušnjave sem nenadoma spoznal, da bom živel tudi po smrti. Neizbrisno sem spoznal, da moram vztrajati in še naprej nesebično iskati. Prvo usodno srečanje se je zgodilo v osebi univerzitetnega profesorja in štirikratnega zdravnika Johannesa Udeja iz Gradca, katoliškega duhovnika in svetnika, ki mi je postal svetel zgled. Profesor Ude je bil strokovnjak za novo Božje razodetje po Jakobu Lorberju. Nenadoma sem dobil trdna tla pod nogami, na katerih lahko človek duhovno sloni v poslednjih časih. Od takrat sem si prizadeval slediti Jezusu in pri tem učenju sta mi moja šibkost in neizkušenost večkrat čudežno pomagali. Kljub Satanskemu nasprotovanju mi je uspelo pridobiti zemljišče in prazno hišo preurediti v konferenčni center in center za srečanja.

Albert Spindler, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 08-1979

Mladi potrebujejo Lorberja!

Novopečeni mož spregovori! Z mojo ženo sva še precej mlada in globoko obžalujeva, da ni nobene mladinske skupine, ki bi si prizadevala živeti v skladu z duhom Novega razodetja. Lorberjeva dela vsebujejo vse, kar mladi potrebujejo da dozorijo. Svoje stare starše sem prosil, naj mi za poročno darilo podarijo vseh 25 zvezkov "Lorberja", saj sem prek njih kot otrok tudi prvič slišal za Jezusa. Močno zdelan od usode sem se ujel na to rešilno bilko. Vse, kar mi Bog razodeva, zlahka pride v moja ušesa in odmeva v mojem srcu, kot da je to nekaj najbolj običajnega. Včasih se mi zdi, kot da sem vse to že prebral, morda v nekakšnem sanjskem stanju, in se mi zdi, da sem samo pozabil! Ne morem si predstavljati, da Lorberjevih razodetij ne bi vzel za absolutno resnico. Moja trdna odločitev je, da v sebi ne bom več žalil Božjega Duha in da bom v preizkušnjah v svojem zemeljskem življenju vedno bolj sprejemal njegovo voljo.
Eric Johannes Roles, objavljeno v reviji Volja in resnica 09-1979

Edinstven vir milosti v nemškem jeziku

Čeprav še danes nisem prebral niti polovice od 25 Lorberjevih zvezkov, čutim veliko veselje in olajšanje, ker sem naletel na to delo. Vrata, ki sem jih toliko let iskal, so se odprla, kot da bi se odprla sama od sebe! Veselje in olajšanje, ker se je balast Svetega pisma, ki sem ga dolga leta prenašal kot nerazumljivo truplo, zdaj spremenil v očarljivo jasnost in logiko. Od najmanjšega do največjega, kar lahko naš um skorajda brez škode dojame, Bog vse ljudem razloži sam, ki govori kot Gospod Jezus Kristus.

Lorberjevi izvirni rokopisi so še vedno na voljo! Netočnosti, ki se pojavljajo v Svetem pismu, so bile odpravljene. Resnično duhovno jedro pride do svetlobe prek mrtvih črk in obredov. Cerkev je v vsakem človeku in ne na določenih krajih na tej Zemlji ali v vesolju. Čutim, da ne morem ustrezno izraziti zvišene narave tega razodetja. Po drugi strani pa kritika preprosto odpove zaradi neizpodbitnih in strokovnih razlag, ki jih delo vsebuje celo za najbolj zapletene povezave v naravi, v človeku, v kozmosu. Delo, ki je bilo narekovano med letoma 1840 in 1864, opisuje tudi celoten razvoj človeštva vse do današnjih dni. Predvidena in opisana so najsodobnejša odkritja današnje znanosti. Notranji in zunanji vodnik za vsakega človeka za njegov skladen razvoj v spoznavanju smisla in namena njegovega obstoja. Nepristranskemu bralcu se jasno razkrije osnovni vzorec, kako in zakaj je nastala naša "na glavo obrnjena" družba in njena usoda. Strah se umakne spoznanju, katere napake so vzrok za obstoječe in prihodnje krivice. Iz tega lahko izvira vir, ki edini lahko prepreči vse katastrofe. Znanost pod prevlado ljubezni, kot jo uči delo Jakoba Lorberja, je v materialnem in

duhovnem smislu superiorna vsem oblikam družbe! Naši poskusi reševanja navideznih problemov v politiki, gospodarstvu in okolju brez nadrejene duhovne komponente so podobni Don Kihotovemu kramljanju z mlini na veter. Razsežnosti, kot sta ljubezen in sočutje, sta pravi gonilni sili, ki lahko rešita vse današnje težave. To ni le domišljija, temveč trdna resničnost!
Rene Schweighauser, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 10-1980

V kaj verjamem

Prijatelji in znanci me pogosto sprašujejo, kako sem kljub ateistični vzgoji prišla do nedvomne krščanske vere. To zgodbo sem že večkrat povedala, vendar sem jo zapisala šele zdaj: bilo je maja leta 1946, eno leto po koncu vojne. Jaz, ženska, sem se vrnila domov iz ruskega ujetništva, stara štiriindvajset let.

Takrat me je obiskala nekdanja prijateljica, katere mož je izginil v Rusiji. Slišala je, da v Mannheimu-Neckarauu živi jasnovidka, ki lahko pove, ali je pogrešana oseba še živa ali ne. Želela je iti tja in me prosila, naj jo spremljam. Zame jasnovidnost ni obstajala. Mislil sem lahko le, da je prevarantka, zato nisem hotel iti z njo. Toda moja prijateljica ni hotela popustiti. Rekla je, da jo je strah, da bi šla tja sama, in po dolgem času ji je uspelo, da me je kljub mojemu upiranju prepričala, naj grem z njo. Z mano je bila še ena mlada ženska, prijateljičina znanka, katere mož je bil prav tako pogrešan.

Tako smo se vse trije odpravili na pot in v stanovanje domnevne jasnovidke prispeli razmeroma pozno. Moja prijateljica je dvomila, da nas bo še vedno sprejela. Toda prosila sem jo, naj pozvoni na zvonec, ker nisem želela iti tja še drugič. Bila sem nekoliko presenečena, ko nama je ženska - Kornelija ji je bilo ime - odprla vrata. Videti je bila tako "čista". Predstavljala sem si, da bo goljuf drugačen. Njene oči so bile zelo svetle in odprte, lase je imela tesno počesane in spete, oblačila so bila preprosta. Bila je videti zelo bleda in stara približno 63 let. Pogledala je obe mladi ženski in tudi mene, ter brez pretiranega navdušenja rekla: "Ves dan sem vas čakala." - To je rekla meni! Sploh me ni poznala! In točno to sem ji precej ostro rekla: "Sploh me ne poznate!" Prijazno mi je odgovorila: "Oh, ja, vas so mi pokazali danes zvečer. Ste iščoča duša in jaz naj bi vas vodila."

Ponudila nam je prostor v svoji kuhinji in me vprašala, kaj me zanima. Resnicoljubno sem ji odgovoril: "Nič, samo prišla sem zraven. Gospa Kornelija ni odnehala. Rekla je, da imam veliko vprašanj in da naj jih zastavim, ne glede na vse. Da bi se znebila nadležnih vprašanj, sem jo lahkotno vprašala, kaj je bilo doslej najtežje obdobje v mojem življenju. - Brez oklevanja mi je povedala, da je bil čas, ko sem bila vojni ujetnik v Rusiji. Večina žensk je padla v ruske roke šele proti koncu vojne; mene so

zajeli že avgusta 1944 (v Bukarešti). Nisem dovolila, da bi se v meni porodilo začudenje, temveč sem skomignila z rameni in sprejela točnost izjave kot naključje. Moja prijateljica in njena znanka sta dobili informacije o svojih pogrešanih, ki so bile - kot se je izkazalo veliko pozneje - pravilne.

Na očetovem vrtu ni bil samo krompir in zelenjava, ampak tudi cvetje. Ko sem štirinajst dni pozneje želela narezati šopek za hišo, je veliko cvetlic že cvetelo. Šopek cvetja sem želel prinesti tudi v Neckarau. Prišlo mi je na misel, da bi nekaj cvetja podarila tudi stari ženski. Verjetno ne bo dobila nobenega, sem si mislila, morda pa se bo razveselila. Tako se je zgodilo, da sem s šopkom cvetja v roki pozvonila na vrata gospe Kornelije. Odprla je vrata tako prijazno, kot da bi me pričakovala na obisku, mi naročila, naj se usedem v kuhinjo in takoj vprašala: "Torej želite vedeti, kaj se zgodi z osebo ob smrti?" Bila sem popolnoma zgrožena, saj so se moje misli skoraj ves čas vrtele okoli prizorov smrti, ki sem jih doživela v zaporniškem taborišču.

Začudena sem le s težavo izrekla: "Ampak jaz nisem ničesar rekla", pa sem dobila odgovor: "Nikoli ti ni treba ničesar reči. Berem te kot odprto knjigo." In potem mi je Kornelija pripovedovala, jaz pa sem se prostovoljno pustila poučiti. Govorila je o "trojnem" človeškem bitju, o telesu, duši in duhu. - Spoznala sem, da je človek duhovno bitje z dušo in telesom. Nobeno vprašanje o tej temi, ki je bila zame tako pomembna, ni ostalo neodgovorjeno. Kornelija mi je odprla vrata, skozi katera sem stopila v začudenju in strahospoštovanju. Z veseljem sem sprejela njeno povabilo, da jo obiskujem, kolikor pogosto želim in postala sem njena učenka.

Kornelija, ki je tudi sama poznala dela štajerskega mistika Jakoba Lorberja že približno od začetka tega stoletja, me je v naslednjem obdobju pripeljala do njih. Po njenem nasvetu sem pri Lorberjevi založbi v Bietigheimu postopoma pridobila vse knjige tega nadarjenega Božjega moža in tako dobil živo, zadovoljivo in srečno sliko Jezusovega življenja in delovanja na Zemlji. Za primerjavo sem začela brati Sveto pismo, ki mi je postalo razumljivo šele z "Velikim Janezovim evangelijem" Jakoba Lorberja.

Od takrat je moje življenje notranje izpolnjeno. Pravzaprav polno zavestno živim šele od takrat, ko mi je bilo dovoljeno verjeti; s pomočjo naukov, polnih svetlobe, ki sem jih prejela ob branju Lorberjevih knjig, pa sem spoznala tudi smisel življenja. Vem, da tudi najtežje preizkušnje - ki jih je moje življenje polno - prihajajo iz Očetove ljubezni. Bolečina in trpljenje postaneta blagoslov, če ne pozabimo, kdo je On, ki nas želi pritegniti k svojim otrokom.

Christina Nasterlack, močno skrajšano, objavljeno v Das wort 1982-2

Pot novega razodetja Jakoba Lorberja

Kot majhen otrok, sedeč na dedkovem kolenu, sem spoznal prve resnice krščanske vere. Veliko ilustrirano Sveto pismo Schnorra von Carolsfelda, katerega ilustracije so lahko premaknile otroški um, je bilo pogosto odprto kot razlaga. V šoli smo se vsega tega naučili na novo. Večkrat me je pretresel nauk o izvirnem grehu, katerega posledice so se s prehodnostjo in smrtjo prenesle na vse ljudi in bitja. Zdelo se mi je nerazumljivo, da bi lahko nekdo naredil takšno napako, da bi se ta prenesla na vse poznejše potomce.

Leta pozneje, po koncu vojne, sem se srečal z duhovnim svetom Teilharda de Chardina, katerega prečiščene teorije evolucije se je moral krščanski zdravnik, ki se je na vsakem koraku srečeval z materialistično poenostavljenim darvinizmom, prijeti kot rešilne bilke. Ne, slama bi bila nehvaležna, Teilhard je ponudil več. Njegov nauk je bil kot rešilni splav sredi velike praznine. Nobenega dvoma ni, da je ta krščansko osredotočeni pogled na svet od točke alfa do omega ogromen. In vendar nas je od časa do časa zajela nekakšna kozmična omotica spričo prostranosti časa in prostora, ki smo se mu znašli na milost in nemilost. In takrat so se na novo začela vprašanja in sicer vprašanje izvirnega greha. Kje naj bi se ta v evolucionističnem pogledu na svet znašel? Svetovni nazor Teilharda de Chardina ne more sprejeti dedne krivde prvega človeškega para. To me je pripeljalo do resne krize vere. Več let sem se boril med slutnjami in dvomi. Odgovore na svoja vprašanja sem večkrat skušal dobiti od teologov in jim tudi predstavil teorijo, ki sem jo sestavil sam. Žal sem vedno naletel na skomig z rameni ali zagotovila: "Zanimivo, zelo zanimivo, kar pravite, vendar trenutno nimamo razlage." Ali pa so mi rekli, da za to nimam časa. Prepričan sem, da ni šlo za zlonamerne namene, bili so pošteni in pragmatični ljudje. Toda počutil sem se skoraj kot človek, ki je padel med razbojnike; duhovniki in leviti so se sprehajali mimo, ne da bi ponudili kakršno koli pomoč.

Toda jeseni 1967 je prišlo do velike prelomnice. Spoznal sem frančiškanskega duhovnika, ki je bil dvajset let misijonar na Kitajskem. Izpovedal sem mu svoje duhovne stiske in dvome o vprašanju izvirnega greha, ki je zame postalo mučen problem. Opičji prednik preprosto ni mogel storiti tako velikega greha. Zdaj je prišel dobri Samarijan v podobi tega frančiškana, ki je imel s svojimi velikimi misijonarskimi izkušnjami zelo razširjeno duhovno znanje. Začel je z besedami, da smo vsi padli duhovi, ki so bili med velikim padcem dela angelov iztrgani v globine materije in, ki lahko po dejanju Božje milosti prek Jezusa Kristusa v toku razvoja skozi kraljestva narave najdejo pot nazaj v Božjo soseščino, potem ko so se uspešno izkazali na tej zemlji. Mojo ženo in mene je vpeljal v nauk Jakoba Lorberja c Novem razodetju. Čas v najinem življenju je bil zrel za ta nebeški nauk, zato je vse padlo na plodna tla. Naš

dobri Samarijan v frančiškanski samostanski obleki naju je učil z veliko nežnostjo in globoko empatijo. Z veliko potrpežljivostjo naju je učil pet let, dokler ga Gospod ni vzel domov.

Še posebej vztrajno je ponavljal besede: "Ostajamo zvesti svoji cerkvi in nikakor nismo sekta. Nauk o novem razodetju je odprtje Svetega pisma in razširitev naše vere v današnji čas." Odprl se nam je nov pogled na svet. Mučna iskanja in dvomi prejšnjih let so se razblinili in doživeli smo spravo naravoslovja in razodetja. Temu frančiškanskemu očetu Christianu - tako je bilo njegovo redovno ime - se zahvaljujemo onkraj groba. Naj ga Gospod na različne načine nagradi za duhovno pomoč, ki nam jo je nudil v tako duhovno zatemnjenem svetu.

Dr. Rainer Uhlmann, skrajšano, objavljeno v Das wort 1982-3

Upokojitev pri družbi Lorber

Vsako življenje je Božja misel, osebni dar in naloga. Navsezadnje se nihče ne more meriti po standardih drugih, dodeljenih usod in nalog pa ni mogoče prenesti na druge. Običajno se usode za človeka šele začnejo razpletati in širša slika postane vidna, ko se v zrelejših letih ozre na svoje dosedanje življenje, še posebej pa, ko v njem doseže pomembno prelomnico. To seveda predpostavlja, da je človek že v veliki meri pustil nižine življenja za seboj. Ne iz doline, ampak le z višine si lahko človek ogleda svet pred svojimi nogami – ali v tem primeru: pokrajino preteklih zemeljskih let.

Ko se ozrem nazaj na šest desetletij in pol svojega življenja, sem lahko le globoko hvaležen za oprijemljivo Božje vodstvo v vseh obdobjih in situacijah mojega življenja. Imam veliko razlogov za hvaležnost. Predvsem pa za notranjo pot, na katero me je vodil in, ki mi je po mnogih letih iskanja in preučevanja poti vere človeštva končno omogočila srečanje z deli krščanskega Novega razodetja. V njih sem našel to, kar sem najprej le slutil in nato vedel, da iščem odgovore na najgloblja vprašanja človeštva in razodetje skrivnosti vere, ki jih je Gospod nekoč zaupal le najožjemu krogu svojih učencev in jih je zdaj, kot je obljubil, po Svetem Duhu prek izbranih instrumentov razodel vsem ljudem, ki so jih željni in jih pripravljeni sprejeti.

Medtem, ko sem se doslej v ta svet lahko potopil le v prostih urah in dneh, imam zdaj, ko sem plačal davek človeškemu delu, na voljo ves svoj čas. Moja hvaležnost za vse duhovne in materialne darove, ki so mi bili v dosedanjem življenju podarjeni, je zato lahko le v tem, da bom - v skladu z obljubo, ki sem jo dal pred tremi leti - preostanek življenja, ki mi ga bo Bog namenil, posvetil služenju širjenju tistih resnic, katerih sprejetje je edino zagotovilo za preporod preroško razsvetljenega, očiščenega in poduhovljenega krščanstva.

Jaime M. Murböck, Rio de Janeiro, skrajšano, objavljeno v reviji Volja in resnica 20-1984

Preučite vse, tudi tradicionalna prepričanja!

Čeprav sem bil vedno prakticirajoči katoličan, nekaterih stvari v Katoliški cerkvi nisem razumel. Sveto pismo pravi: "Vse preizkušajte in ohranite, kar je dobrega!" Tako sem bral Sveto pismo, se zanimal za druge krščanske veroizpovedi in se naročil na mesečnik „Esotera“. V njem so predstavljene vse vrste religij in sekt, veliko prostora pa je namenjenega tudi krščanskim prerokom iz zadnjih nekaj stoletij, predvsem Jakob Lorber in Emanuel Swedenborg sta name naredila veliki vtis. Priskrbel sem si ustrezna dela. Kljub temu da so v teh delih neusmiljeno razkrite slabosti uveljavljenih cerkva in sekt, sem s preučevanju teh tako imenovanih novih razodetij vedno bolj spoznaval, da je katoliška cerkev kljub vsem svojim napakam najbližje resnici.

Nekaj svojih znancev - vsi so kristjani, ki redno hodijo v cerkev - sem vprašal, ali ljubijo Boga in bližnjega. Rezultat je bil porazen! Najprej so ostali brez besed, nato so rekli: "Mislim, da je tako." Po daljšem premisleku pa so vprašali: "Ja, kako lahko ljubiš Boga, ki ga nisi nikoli videl?" Ta stavek je bistvo zadeve. S tem priznavajo, da Boga ne poznajo. In zakaj ne poznajo Boga? Ker se s temi vprašanji skorajda ne ukvarjajo. Zakaj bi se z njimi ukvarjali? V nedeljo gredo v cerkev, poslušajo bolj ali manj dolgočasno pridigo, pri maši so le na pol, pa še to bi radi, da se vse skupaj čim prej konča. Verjamejo, da so s tem izpolnili svojo dolžnost, več kot to pa bi bilo že sumljivo za pobožnost. Toda ali je mogoče na ta način spoznati in ljubiti Boga? Ne! Toda prek Jakoba Lorberja lahko spoznate in vzljubite Boga in zato pravim: Jakob Lorber bi moral biti vsaj obvezno branje vsakega duhovnika, saj so razodetja Jakoba Lorberja tako močna in celovita, da bi jih moral spoznati vsak človek dobre volje.

Od Jakoba Lorberja dalje je Jezus zame "sila", če uporabim današnji žargon! Da, Jezus je moj idol in moram reči, da je drugo zapoved, ki je ista kot prva, "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe", veliko, veliko lažje izpolnjevati, če prepoznaš in izpolnjuješ prvo. Tako kot sv. Hildegarda iz Bingena (mistikinja) v 12. stoletju in Swedenborg v 18. stoletju, je tudi Jakob Lorber v 19. stoletju Božji glas, ki mu moramo prisluhniti.

V Evangeliju po Janezu 16,12 piše: "Še veliko vam imam povedati, a zdaj tega ne morete prenesti. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo popeljal v vso resnico; ne bo namreč govoril na lastno pobudo, ampak bo govoril (pisal), kar bo slišal. On me bo poveličeval, ker bo vzel, kar je Moje in vam to oznanil." Da, vsi ti preroki s svojimi dragocenimi novimi razodetji predstavljajo prvo fazo Kristusovega prihoda! Res je, da je prišlo in še prihaja veliko lažnih prerokov (kot je napovedal Jezus), vendar je

narobe, da Cerkev s kopalno vodo odvrže tudi otroka in razglasi ta dragocena razodetja za apokrifna, lažna in nična. Zato bi rad na koncu ponovil besede Svetega pisma: "Vse preizkušajte in kar je dobrega ohranite!" - tudi najboljše iz izročila vere!
Kajetan Atzl, Brandenberg, objavljeno v reviji Volja in resnica; 1984

Zelo velika milost

Imam 17 let in sem navdušen bralec del Lorberjeve zbirke. Velika in globoka modrost ter resnica, ki jo najdemo v Lorberjevih knjigah, me globoko fascinirajo in ganejo. Z temi razodetji, ki prihajajo od Gospoda samega, je treba najti pot, ki jo moramo iti, to je pot do Boga, našega "Očeta". Zelo velika milost je za nas ljudi, da nam je v delih Jakoba Lorberja, Gottfrieda Mayerhofera in drugih razodeto toliko duhovnega bogastva, in da lahko vedno napredujemo naprej. Posledica tega je, da vedno bolj pridobivamo vero, ljubezen in usmiljenje.
Alessandro F., objavljeno v reviji Duhovno življenje 1985-4

Pisma iz zapora

Gospodove poti so čudovite in se imenujejo usmiljenje. Ko sem bil še "najemnik", kot pravijo tistim, ki v državnih "hotelih" (zaporih) strežejo hrano drugim gostom, mi je v oči padla predvsem ena nova oseba. Po nekaj dneh sem ga vprašal: "Povej mi, zakaj ne ješ mesa?" Njegov odgovor me je presenetil. "Odkar sem našel sebe in svojega očeta in seveda zato, da bi se znebil nekaj kilogramov." No, sem si mislil, najti sebe s svojimi sto tridesetimi kilogrami zagotovo ni bilo težko. Toda potem je prišlo še eno vprašanje zanj: "Kaj misliš s svojim 'očetom'?" "Jezus Kristus, moj duhovni oče," je odvrnil. Aha, sem si mislil, še en Jezusov čudak. Nekdo, za katerega hašiš ni več uporaben. Zdaj sem že vedel, da je sedel zaradi drog. Dovolj sem jih že srečal: "Kupi Mojzesovo pismo in boš srečen!" Hodijo naokoli in prosjačijo za nekoga, da bi si lahko nekje ustvarili lepo življenje. Ne, ne, s tem nisem hotel imeti ničesar opraviti. Zaenkrat sva opustila to temo in se pogovarjala samo o svetu.

Nekaj dni pozneje je v celico privlekel velik paket knjig. Vendar na njegovem obrazu ni bilo videti napetosti, le veselje. Tistega večera sva se spet pogovarjala in mimogrede mi je povedal o knjigah, na katere je tako dolgo čakal. Vse so bile razvrščene na njegovi knjižni polici. Preproste in v zaprašenih ovitkih. Ko so me zaprli, sem s seboj v celico vzel majhno knjižico. Naslov: "Trije dnevi v templju". Ko sem še bral to knjigo, se je med nama razvil precej intimen odnos. Nekaj, čemur sem se tam pravzaprav želel izogniti. Ko sem knjižico vrnil svojemu novemu prijatelju, sem spoznal, kaj sem ves ta čas pogrešal. Skoraj ni bilo minute, ko se ne bi pogovarjala o Jezusu Kristusu ali z njim. Zdaj sva bila že tesna prijatelja. Odpeljali so ga v drug

državni "hotel", vendar sta on in najin Oče ostala v mojem srcu.

Ko sem prebral prvo knjižico Jakoba Lorberja "Trije dnevi v templju", sem se precej skromno vprašal, ali si je mogoče izmisliti takšno zgodbo. Dvanajstletni deček ponuja pismoukom in tempeljskim oblastnikom pogojni odpustek tako, da jih premaga z njihovo lastno nevednostjo in nadutostjo. Prebira spise vidcev in prerokov, kot da bi jih napisal sam. Ne, takšne zgodbe si ni mogoče izmisliti in kratke noge laži ne prenesejo dva tisoč let. Ko sem spoznal, da mora biti vse, kar je tam zapisano resnica, se je v moje srce vrnil mir. Prijetna toplota je preplavila vse moje telo. Spoznal sem, da je srce več kot le najpomembnejša mišica, ki po našem telesu črpa enako pomembno kri. Jezus Kristus se je preselil v naša srca in v nas širi mir in toplino. Nastanil se je v svoji hiši in pregnal demone, zaradi katerih se vedno znova počutimo nelagodno.

Solze so mi tekle po obrazu, ko sem spoznal, da sem leta svojega življenja služil lažnemu gospodarju, ki me je, ko je bilo treba, preprosto pustil na cedilu. Zdaj, ko sem v zaporu, mi ne daje nasvetov, me ne spodbuja in mi ne vliva samozavesti. Ne, nenadoma se pojavi nekdo drug in mi prek različnih sporočil sporoča: "Če verjameš Vame, ti bom pomagal! - Dal ti bom moč, da boš prestal to, kar je druga oseba povzročila tebi. Če želiš sprejeti Mene, Jezusa Kristusa, ki sem tudi tvoj Oče, potem bom s teboj in te obvaroval pred nadaljnjo škodo."

23. maja 1985 sem imel še eno sojenje v Starnbergu in, čeprav sem pričakoval še eno leto zapora, sem bil oproščen! Ko sem se popoldne vrnil v celico in odtrgal stran koledarja iz prejšnjega dne, sem skoraj onemel. Izrek iz Janeza Ev. se je glasil: "Kdor se spreobrne, bo prejel Gospodovo milost." Približno mesec dni pozneje sem z nekaterimi drugimi zaporniki gradil odre. Na višini približno štirinajst metrov sem stopil na desko, ki je sam nisem pravilno namestil. Udarila me je v zatilje in neizogibno bi padel s težkim kosom odra, ki sem ga držal v obeh rokah, če - Da, danes vem, da me je moral držati angel varuh ali sam Gospod. "Jezus Kristus" so bile edine besede, ki so mi prišle na misel. Gospod sam je dokazal svojo stalno navzočnost v meni. Ali lahko o tem še vedno dvomim?

Hardy, objavljeno v reviji Das word 1986-1

Vem, da moj Odrešenik živi!

Kot veliko ljudi sem bil tudi jaz vzgojen v družini, kjer so Boga videli le kot Boga maščevanja. Zato sem se že od malih nog bal tega Boga, ki večno obsodi vsakogar, ki mu ni popolnoma podrejen. Starejši ko sem postajal, bolj me je strah pred Bogom vodil v sovraštvo do drugih ljudi. V svojih sošolcih in učiteljih, pravzaprav v skoraj vsaki osebi, ki sem jo takrat srečal, sem videl Božje sovražnike, ki jim je bila

namenjena "druga smrt". Šele danes se zares zavedam, kako grozno je takšno prepričanje.

Pri dvanajstih letih je moje iskanje Boga postalo zelo intenzivno. Postavil sem si skoraj enako vprašanje kot Martin Luther: "Kako naj najdem usmiljenega Boga?" Starešine moje takratne verske skupnosti so mi odgovorili: "Tako, da ostaneš zvest naši organizaciji!" Toda zaradi ozkoglednosti organizacije, v kateri sem se rodil, sem se pri štirinajstih letih od nje odcepil. Moje iskanje Boga še vedno ni bilo izpolnjeno.

V različnih cerkvah, skupnostih in sektah sem našel napake, ki sem jih ostro kritiziral, vendar nisem našel miru z Bogom. Povsod sem naletel le na nauk o krutem Bogu. Tako se mi je zdelo, da se mi ta "ljubeči Bog" vse bolj oddaljuje. V molitvi sem se mu približeval le s strahom. Do soljudi pa nisem imel nobene ljubezni. Zame je bilo glavno, da sem bil odrešen, vsi drugi pa naj vidijo, kako jim uspeva odrešenje. Zame je bila večina mojih soljudi že zdaj državljanov večnega ognjenega pekla.

Ko sem pri 21 letih služil vojaški rok v mornarici, se je moja vera v krutega Boga začela krhati. Veliko mojih tovarišev je bilo čudovitih, dobrosrčnih ljudi, vendar niso imeli vere. V mnogih neprespanih nočeh sem si zastavljal vprašanje: "Kako lahko Bog te drage ljudi pošlje v večni pekel?" Takrat je bilo moje srce polno žalosti in veliko sem molil za rešitev svojih tovarišev pred večnim prekletstvom.

Toda Bog me je želel voditi po drugih poteh in tako sem se lahko naučil, da bodo besede iz 1. pisma Kor 2,10: "Duh preiskuje vse, tudi globine božanstva", zame še vedno imele velik pomen. Zaradi različnih okoliščin sem naletel na knjigo, ki je po Svetem pismu zagovarjala popolno spravo. Če sem pred tem sploh slišal besedo „splošna sprava", sem to zamisel zavrnil kot diabolično herezijo.

Toda zdaj je moje srce, željno resnice, ta knjiga popolnoma prevzela. Bral sem jo s pravo lakoto in vse, kar sem prebral, preverjal v Svetem pismu. Po ljubeči milosti našega nebeškega Očeta sem lahko dojel čudovito resnico o "obnovi vsega, kar je bilo izgubljeno". Šele zdaj sem lahko ljubil Boga z vsem srcem, šele zdaj sem lahko ljubil svoje soljudi. Da, skoraj bi rad rekel, da sem šele ob uri, ko sem lahko dojel to dragoceno resnico začel zares živeti.

Toda uresničitev Božjega načrta odrešenja še ni pomenila konca zgodbe. Tudi tokrat so me na Jezusovo Novo razodetje opozorile različne okoliščine prek Jakoba Lorberja. Takoj sem bil odprt zanj, saj sem bil že prej v stiku z binkoštnimi in karizmatičnimi krogi in sem zato verjel, da Bog govori v našem času. Vendar sem bil togo zakoreninjen v protestantski dogmi, zato sem sprva zelo težko sprejemal točke, ki se niso skladale z mojo dogmo. Vendar me je Gospodova milost osvobodila tega togega dogmatizma in lahko sem spoznal, da v Kristusu ne šteje nič drugega kot

"vera, ki deluje po ljubezni" (Gal 5,6). Navdihnjen z novim razodetjem sem začel preučevati druge krščanske mistike, med njimi Meistra Eckeharta, Taulerja, Seuseja, A. K. Emmericha in druge. Presenetljivo je bilo, da so se vsi strinjali v večini točk. V tem sem videl in še vedno vidim potrditev pristnosti Lorberjevega razodetja. Trenutno preučujem spise Sadhuja Sundarja Singha in sem navdušen nad globino njegovega vpogleda v Božji načrt odrešenja.

V zadnjem času mi je zelo pomembno dejstvo, da so ljudje, zlasti mladi, lačni Boga. Priliv ljudi v sekte in gibanje New Age je znamenje tega. Če bodo cerkve prepoznale svoje poslanstvo in se vrnile k prvotnemu krščanstvu, bodo ljudje v cerkvi spet našli svoj dom.

Menim, da bi morali ponovno postati dejavni tudi v cerkvi, ki ji pripadamo, saj lahko le tako pomagamo ljudem, da v njej ponovno najdejo svoj dom. Zelo pomemben mi je postal citat Georga Riehleja: "Država bi morala imeti v nas svoje najbolj zanesljive državljane, cerkev pa svoje najboljše stebre." Zato bi se rad iz vsega srca zahvalil našemu zvestemu nebeškemu Očetu za veliko milost, da sem ga smel prepoznati kot Boga ljubezni in bi mu rad ostal zvest iz vsega srca za vse večne čase.
Lorenz Mayer mlajši, objavljeno v Duhovnem življenju 1988-3/4

Iz pisma bralca

V zadnjih letih sem prebral skoraj vse knjige Jakoba Lorberja. Od takrat se je moje življenje zaradi vedno večje vere popolnoma spremenilo na bolje. Posebej sem preučeval dvanajst zapovedi (Duhovno sonce, 2 knjiga). Spoznal sem svoje grehe, se pokesal in prosil za odpuščanje. Trdno sem se odločil, da bom v prihodnje živel po teh zapovedih. Doživel sem prej nepredstavljiv mir in svobodo od vseh strahov in skrbi. Verjamem, da je to prvi pomemben korak k duhovnemu preporodu in vsakemu iskalcu Boga lahko le priporočim, naj ga naredi.
Josef Viehbeck, objavljeno v Das wort 1998-2

Cerkveni kongres

Sem eden od tistih oseb, ki je našel vero v Jezusa v spisih Novega razodetja in tako postal kristjan. Zato je tudi moj pristop k tej temi oseben: izhajam iz humanistične, nekrščanske družine in sem se še kot 18-letnik v krščanskih zborih zavzemal proti veri v stvarjenje, ker sem študiral fiziko na univerzi! (smeh) in sem vedel, kam gre zajec. Ko sem študiral fiziko, sem se notranje počutil praznega in po ezoterični fazi sem prek Lorberjevih knjig našel dostop do Gospoda Jezusa, ki me je v teh knjigah srečal kot živi Gospod, ki govori z avtoriteto in v jeziku, ki sem ga razumel. To je bila zame velika izkušnja, da Jezus ni muzejski eksponat, ampak da je živ. Od takrat sem

se začel zanimati zanj in ga vedno bolj sprejemal v svoje srce, tako da danes lahko rečem: On je moje vse. Pozneje sem študiral teologijo, zdaj pa delam kot učitelj fizike in verouka na gimnaziji v Hamburgu.
Frank Mehnert, objavljeno v Das wort 1999-4

Pričevanje za Gospoda

Pred nekaj leti me je prijatelj, takrat še počitniški znanec, želel spreobrniti k Jezusu. V mojem srcu, jasno zaznavnem, se je silovito vznemirilo, vendar je um zavrnil z argumenti, kot so "... tako davno; kdo ve, kaj je izmišljotina in kaj resnica ..." in podobno. Ta dva "glasova" je bilo mogoče jasno razločiti. Nekaj let pozneje (poleti 1998) sem prišel v stik z deli Jakoba Lorberja. Že med poskusnim branjem knjig "Onkraj praga" in "Veliki Janezov evangelij" je bil ta glas srca spet tu in med vnetim branjem, pozno ponoči, celo s svečo, z neutrudnimi očmi, je moral tudi glas uma jasno priznati, da Gospodovih razlag o smislu in namenu našega bivanja, o Bogu in stvarstvu ni mogoče kar tako zavrniti. Nazadnje sem zelo vesel, da sem lahko sprejel Jezusa v svoje srce in z njegovo pomočjo spremenil svoje življenje. Med branjem knjige Iz pekla do nebes, sem spoznal tudi Jezusovo sedanje delo milosti in med molitvijo se mi je porodila želja, da bi "videl Jezusa v sanjah". O svojem spreobrnjenju sem pisal zgoraj omenjenemu prijatelju. Kmalu mi je odgovoril in napisal... da je tako vesel, da zdaj (tudi moja družina!) ljubimo Jezusa! Ob tej besedi sem na kratko videl Gospoda v njegovi svetlobni podobi pred veliko množico ljudi (duhov). Njegova obleka je sijala belo, njegova brada in lasje so bili jasno prepoznavni, njegov obraz je prav tako sijal. Iz Njegovega srca je izhajala krožna svetloba, svetla kot sončna svetloba, vendar brez bleščanja. Imenujem jo ljubezenska svetloba božanskega srca. Velika množica ob Jezusu in za njim je bila v primerjavi z njim siva. Ob Jezusu je stal moški z dolgo polno brado. Dolgo sem mislil, da je bil to verjetno eden od njegovih prvih učencev, danes pa sem prepričan, da je bil to Jakob Lorber, prek katerega pisateljskih prizadevanj sem lahko našel Jezusa.
R. Weber-Sahling, skrajšano, objavljeno v Das wort 2001-1

Božje delo

Minilo je približno deset let odkar sem po naključju izvedel za Novo razodetje Jakoba Lorberja. Lorberjeva dela so me takoj očarala, čeprav so se mi sprva zdela nekoliko čudna. Sprva zaradi že obstoječih pogledov na visoke duhovne stvari nisem mogel zares sprejeti ene ali druge trditve - vendar se je kmalu izkazalo, da imajo Lorberjeva dela vedno prav oziroma, da imajo globlji, celovitejši vpogled, drugi spisi ali nauki pa ne. Zaradi slabih izkušenj s tako imenovanimi kristjani sem gojil tudi

določen skepticizem do krščanstva, ki sem ga razen Jezusa Kristusa, o katerem nisem vedel veliko več kot iz evangelijev, ki so bili za moje potrebe preskromni in nekaj boljših mistikov, že opustil kot brezupnega.

Zato sem se v iskanju božanske resnice in žive duhovnosti preselil v Indijo. In zdaj je moje trdno prepričanje, ki je temeljilo na mojstrovinah indijske duhovnosti, zasenčil zelo preprost avstrijski prerok. Kako patetičen in nepomemben je videti Jakob Lorber ob indijskih mojstrih, ki sedijo na prestolu in se titulirajo z grandioznimi imeni, kot so "božanska svetost", "mojster vseh mojstrov", ki jih njihovi učenci in sledilci nenehno malikujejo in jim služijo. Jakob Lorber je trdil, da je le "pisar". Kako skromen je Jezus videti v svoji preprostosti ob Krišni, obdarjenem z vsem svojim sijajem, ki vedno prehaja iz ene bitke v drugo. Jezus govori bratom in otrokom, Krišna sužnjem in služabnikom, v višjih sferah pa prijateljem in ljubljenim. Jezus govori kot brat in oče, Krišna kot kralj. To mi je dalo misliti.

Takrat me je prepričalo Novo razodetje o Jezusu prek Jakoba Lorberja, ki je z neverjetno lahkoto odgovorilo na številna pomembna vprašanja. To so bili odgovori, ki sem jih prej zaman iskal ne le v prefinjenih duhovnih spisih Daljnega vzhoda, temveč tudi v Svetem pismu in pri krščanskih mistikih. V Novem razodetju sem našel več kot zadovoljive odgovore na vsa bistvena vprašanja. V njem sem po dolgi odisejadi končno našel Jezusa Kristusa, Božjega človeka, nebeškega Očeta. Še vedno sem pozoren na novice ali razodetja iz duhovnega sveta, kajti tudi v duhovnem svetu sta vedno prisotna napredek in nadaljnji razvoj. Vendar ne več z določenim obupom, ki žene človeka, ki išče resnico ali pa je osupel nad stanjem v svetu, ki ni dobil nobenih odgovorov, slabih odgovorov ali le napačne odgovore na temeljna vprašanja.

Ko berem Novo razodetje je to, kot da bi imel neposreden stik z Bogom, ki mi govori v srcu. Nasploh ima to delo takšno moč, da te v kratkem času dobesedno iztrga iz krempljev sveta in prenese v Božje kraljestvo, če ga bereš v pravem stanju, v stanju resnične ponižnosti in si prebrano vzameš k srcu, tj. ustrezno ravnaš. Kamor koli se boste ozrli, se vam Božje delo in Bog sam mogočno odpreta.

Wolfgang Burtscher, 01-2013